DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 19. JANUAR 1984 [1]

Maurice André m.fl.
mod Kommissionen og Rådet for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — justering af lønskalaen«

Forenede sager 219-228, 230-235, 237, 238 og 240-242/80

Sammendrag

Tjenestemænd — vederlag — ny tilpasningsmetode — indførelse af justeringskoefficienten i løntabellerne — korrektion af skævheder som følge af denne indførelse — Rådets forordning nr. 160/80 — ulovlighedsindsigelse — afvisning

I de forenede sager 219-228, 230-235, 237, 238 og 240-242/80

MAURICE ANDRÉ M.FL., tjenestemænd ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat M.-A. Pierson og advokat J. L. Hirsch, Bruxelles, og med valgt adresse hos advokat J. Welter, 11 B, avenue de la Porte-Neuve, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Kommissionens juridiske konsulent Raymond Baeyens, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Rådets juridiske konsulent John Carbery, bistået af advokat R. O. Dalcq og advokat M. Grossmann, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos H. J. Pabbruwe, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

1 — Processprog: Fransk.

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 160/80 af 21. januar 1980 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT L 20, s. 1) og af Rådets forordning nr. 161/80 af 21. januar 1980 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 20, s. 5), og endelig af den beregning af deres vederlag, som er foretaget i henhold til forordningerne,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: referendar A. W. H. Meij

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændgheder og retsforhandlinger

1. I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 65, stk. 1, undersøger Rådet hvert år lønningsniveauet for tjenestemændene og de øvrige ansatte i Fællesskaberne, hvorefter der eventuelt træffes afgørelse om tilpasning af vederlagene.

Vedtægtens artikel 64 bestemmer, at vederlaget skal korrigeres med en koefficient, som er afhængig af de forskellige tjenestesteders levevilkår. I henhold til artikel 65, stk. 2, træffer Rådet, i tilfælde

af en væsentlig ændring i leveomkostningerne, inden for en frist på højst to måneder afgørelse om tilpasning af justeringskoefficienten.

Rådet vedtog på sin samling den 29. juni 1976 en ny metode for tilpasning af vederlagene for tjenestemænd og de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

Det fremgår af sagen, at formålet med den nye tilpasningsmetode blandt andet var at indarbejde justeringskoefficienten, som dengang androg 148,7 for Belgien og Luxembourg, i grundlønstabellerne. Hvis der ikke samtidig blev truffet særlige foranstaltninger, ville en sådan indsættelse af justeringskoefficienten have medført en nedsættelse af nettovederlaget, da den således forhøjede grundløn ligeledes danner grundlag for beregning af skatterne til Fællesskabet og andre obligatoriske fradrag.

For at råde bod herpå havde personalerepræsentanterne under de forhandlinger med Rådet, som fandt sted inden vedtagelsen af den nye metode, foreslået, at den skattepligtige del af vederlaget justeres ikke blot med den nye justeringskoefficient, som skulle fastsættes, men ligeledes med den indarbejdede justeringskoefficient. Yderligere havde personalerepræsentanterne henledt opmærksomheden på risikoen for, at det forhold, at justeringskoefficienterne indarbejdes, kan føre til skævheder, hvis man som udgangspunkt tager den tjenestemand, som er dårligst stillet, nemlig den ugifte tjenestemand, der har krav på diverse tillæg. Rådet har dog anvendt en anden metode for at undgå en nedsættelse af nettovederlagene, uden at skatteskalaens trin tilpasses forhøjelsen af grundlønnen.

Ifølge den nye tilpasningsmetode, vedtaget den 29. juni 1976, træffer Rådet afgørelse om tilpasning af nettovederlagene, og den således fastsatte nettosats indarbejdes efter den nedenfor anførte metode i de løntabeller, som er anført i vedtægtens artikel 66 og i artikel 63 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte:

»— Det nettovederlag, der svarer til hvert løntrin i hver af tjenestemændenes lønklasser og til hver klasse i hver af de øvrige ansattes grupper, multipliceres med den fastsatte justeringssats.

— Den nye tabel over bruttovederlag udarbejdes således, at der for hvert løntrin eller -klasse beregnes det bruttobeløb, som efter fradrag af skat og obligatoriske fradrag fører til det ovenfor nævnte ændrede nettobeløb.

— Ved denne omregning af nettobeløb til bruttobeløb er beregningen foretaget for en ugift tjenestemand, der ikke har krav på diverse tillæg.

— Indsættelsen af nettosatsen i løntabellen medfører, at justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg fastsættes til 100, og at justeringskoefficienterne for de øvrige tjenesteder tilpasses under hensyntagen til forholdet mellem indekset for ændringer i leveomkostningerne i disse lande og indekset for ændringer i leveomkostningerne i Bruxelles, overalt udtrykt i fælles indekser.«

Den nye metode bestemmer følgelig:

— i forbindelse med den afgørelse, der træffes ved den følgende årlige undersøgelse, ses der bort fra en eventuel mellemliggende tilpasning af vederlagene, jfr. vedtægtens artikel 65, stk. 2, som foretages ved en tilpasning af de pågældende justeringskoefficienter;

— den dagældende justeringskoefficient for Belgien og Luxembourg indarbejdes i løntabellerne i henhold til ovennævnte fremgangsmåde; justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg bliver således 100 %, og justeringskoefficienterne for de øvrige tjenestesteder tilpasses derefter.

Metoden omfatter ligeledes en revisionsklausul »navnlig med henblik på at klarlægge, hvilke forbedringer der eventuelt senere kan foretages, og at rette op på eventuelle skævheder«.

Indsættelsen af justeringskoefficienterne i løntabellerne blev for første gang gennemført ved Rådets forordning nr. 3177/76 af 21. december 1976 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber, samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 359, s. 1). Ifølge forordningen blev justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg, som pr. 1. juli 1976 var fastsat til 157,8, nedsat til 100 med virkning fra 1. januar 1977. Samtidig blev der med virkning fra samme dato indført nye løntabeller.

2. Disse foranstaltninger bevirkede, at der opstod skævheder mellem tjenestemændenes vederlag til fordel for de tjenestemænd, hvis skattepligtige indkomst nedsættes med visse fradrag, og/eller som modtager udlandstillæg. For at rette op på disse skævheder og undgå, at de opstår fremover, ændrede Rådet ved forordning nr. 2859/77 af 19. december 1977 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber, samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner, Rådets forordning nr. 260/68 af 29. februar 1968 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De europæiske Fællesskaber (EFT 1968 I, s. 37). I henhold til forordning nr. 2859/77 skulle der for perioden fra 1. juli 1977 til 30. juni 1978 på skatteskalaen anvendes en koefficient på 106,084.

Herefter ændrede Rådet ved en beslutning af 26. juni 1978 den tilpasningsmetode, som var vedtaget den 29. juni 1976, ved at indføre en formel til justering af de skattepligtige beløb, som er fastlagt i artikel 4 i Rådets ovennævnte forordning nr. 260/68.

Selv om Rådet således har undgået en gentagelse af de skævheder, som i perioden 1. januar-30. juni 1977 opstod ved anvendelsen af forordning nr. 3177/76, har det ikke desto mindre vist sig, at da vederlagene efterfølgende blev tilpasset på grundlag af den i forordningen fastsatte løntabel, er den herved opståede skævhed slået igennem fra år til år.

Efter den indførelse af justeringskoefficienten på 157,8 i grundlønstabellerne, der blev vedtaget i december 1976 med virkning fra den 1. januar 1977, blev det

konstateret, at den måde, hvorpå indførelsen var blevet gennemført, førte til utilsigtede forøgelser af de skyldige beløb. For at rette op på dette forhold udstedte Rådet den 21. januar 1980 forordning nr. 160/80 om ændring af tjenestemandsvedtægten (EFT L 20, s. 1). Ifølge forordningen indførtes der en ny tabel for den månedlige bruttogrundløn, som rettede op på de nævnte skævheder. Det bestemtes yderligere, at der ikke kan ske tilbagekrævning af den løn, som er udbetalt mellem den 1. juli 1979 og forordningens ikrafttrædelsesdato. Yderligere indførtes en overgangsordning til fordel for de tjenestemænd, der som følge af den nye tabel ville gå ned i løn. For disse tjenestemænd ville den tidligere ordning blive opretholdt, så længe anvendelsen af den nye tabel ikke medfører en indtægtsnedgang.

Bortset fra enkelte særlige tilfælde blev den nedsættelse af grundlønen, som opstod som følge af justeringen af lønskalaen, korrigeret ved udstedelsen den samme dato af Rådets forordning nr. 161/80 om årlig tilpasning af vederlagene som følge af de justerede tabeller (EFT L 20, 1980, s. 5), som ligeledes trådte i kraft med virkning fra den 1. juli 1979.

3. De af sagsøgerne i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, indbragte klager blev afvist ved Kommissionens afgørelse af 28. juli 1980. Herefter har sagsøgerne den 28. oktober 1980 anlagt de foreliggende sager.

Domstolen (første afdeling) har ved kendelse af 12. marts 1981 besluttet at forene sagerne 219-228/80, 230-235/80, 237/80, 238/80 og 240-242/80 med henblik på retsforhandlingerne og en fælles afgørelse.

Rådet har i et indlæg indgivet til Domstolen den 27. marts 1981 i medfør af procesreglementets artikel 91 rettet indsigelse mod, at sagen antages til realitetsbehandling. Rådet mener, at de sager, som er anlagt i henhold til traktatens artikel 179, ikke er anlagt mod ansættelsesmyndigheden som foreskrevet i vedtægtens artikel 91, stk. 2. For så vidt der er nedlagt påstand om annullation i henhold til traktatens artikel 173 af forordningerne nr. 160 og 161/80, bør sagerne ligeledes ifølge Rådet afvises.

Ved kendelse af 8. juli 1981 har Domstolen (første afdeling) afvist sagerne, for så vidt de er anlagt mod Rådet.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordninger nr. 160 og 161/80 samt beregningen af løn på grundlag af disse forordninger annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises delvis, og i øvrigt frifindes sagsøgte.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Kommissionen har som *sagsøgt* påstået sagerne afvist, for så vidt der er nedlagt påstand om annullation af forordningerne nr. 160 og 161/80 (jfr. dom af 26. 2. 1981, Giuffrida og Campogrande, sag 64/80, Sml. 1981, s. 693).

Sagsøgerne har anført, at forordningerne udgør en række individuelle beslutninger, som berører en bestemt personkreds, nemlig de personer, som efter Kommissionens opfattelse har opnået uberettigede økonomiske fordele ved indarbejdelsen af justeringskoefficienten i løntabellerne.

Endvidere har de anført, at de ikke vil have mulighed for at anlægge sag, såfremt sagen mod Rådet afvises, fordi den ikke er anlagt mod ansættelsesmyndigheden, og sagen mod Kommissionen afvises, fordi der er tale om retsakter, som har forordningskarakter.

Realiteten

Sagsøgerne har i en række anbringender i det væsentlige gjort gældende, at Rådet, som af personalerepræsentanterne var blevet behørigt underrettet om følgerne af, at justeringskoefficienten indarbejdes i grundlønsskalaen, ikke kan påberåbe sig en påstået fejltagelse som begrundelse for en efterfølgende afhjælpning af faktisk opståede skævheder. I denne forbindelse har sagsøgerne påberåbt sig reglen om, at forvaltningen er bundet af sine afgørelser. Ved således at nedsætte sagsøgerens lønninger har Rådet krænket sagsøgernes subjektive rettigheder, samt principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og velerhvervede rettigheder. Disse principper skulle yde garanti for, at et tidligere nået lønniveau opretholdes.

Sagsøgerne har herefter bestridt Rådets kompetence til at udstede de omtvistede forordninger og gjort gældende, at Rådet herved har gjort sig skyldig i magtfordrejning. Endelig har de henvist til princippet om at udvise forsigtighed i forvaltningen og til principperne om lighed og om billighed.

Heroverfor har *Kommissionen* som *sagsøgt* gjort gældende, at uanset de anførte forbehold fandt Rådet, at justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg hurtigst muligt burde nedsættes til 100 % for således at gengive justeringskoefficenterne deres oprindelige funktion, nemlig at udligne forskellen i leveomkostningerne på de forskellige tjenestesteder. Rådet præciserede imidlertid samtidig, at det have til hensigt at foretage de forbedringer af den vedtagne tilpasningsmetode, som måtte vise sig nødvendige, bl.a. ved at rette op på eventuelle skævheder.

Yderligere rammer forordning nr. 160/80 ifølge Kommissionen ikke med tilbagevirkende gyldighed de ansatte. Selv om de justerede løntabeller gælder med virkning fra 1. juli 1979, bestemmer forordningen nemlig, at for så vidt angår tjenestemænd og øvrige ansatte, hvis pekuniære rettigheder indskrænkes som følge af forordningen, sker der ingen tilbagekrævning af de skyldige beløb, som er udbetalt mellem den 1. juli 1979 og forordningens ikrafttrædelsesdato. Ved at indføre en overgangsordning til fordel for de selv samme ansatte, har Rådet yderligere sikret, at deres tidligere nettovederlag fremover opretholdes. Som følge af den årlige tilpasning af vederlagene med virkning fra 1979, som fandt

sted ved forordning nr. 161/80, var det i øvrigt næppe nødvendigt at anvende overgangsordningen.

Herefter har Kommissionen anført, at ingen af sagsøgernes anbringender derfor kan tages til følge.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. september 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslagtil-afgørelse i retsmødet den 10. november 1983.

Præmisser

1 Ved stævninger, indgået til Domstolens justitskontor den 28. oktober 1980, har Maurice André og 17 andre tjenestemænd ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 179 anlagt en række sager med påstand om annullation dels af Rådets forordning nr. 160/80 af 21. januar 1980 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT L 20, s. 1), dels af Rådets forordning nr. 161/80 af 21. januar 1980 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 20, s. 5) og endelig af den foretagne beregning af deres løn på grundlag af disse to retsakter.

2 Kommissionen har gjort indsigelse mod, at sagerne antages til realitetsbehandling, for så vidt der tilsigtes annullation af forordningerne nr. 160 og 161/80, idet den bl.a. har henvist til Domstolens dom af 26. februar 1981 (Giuffrida og Campogrande, sag 64/80, Sml. 1981, s. 693).

3 Denne indsigelse bør tages til følge, jfr. ovennævnte dom, for så vidt angår påstanden om annullation af de to omtvistede forordninger som sådanne. Selv om stævningerne er uklare på dette punkt, indeholder de dog elementer, hvoraf det fremgår, at de vedrører anvendelsen af de to forordninger på sagsøgernes individuelle tilfælde i form af afgørelser vedrørende beregningen af deres lønninger. Sagerne må derfor opfattes således, at de er anlagt til prøvelse af de individuelle afgørelser, samtidig med at det gøres gældende, at forordningerne nr. 160 og 161/80 ikke kan finde anvendelse.

4 Herefter kan sagen fremmes til realitetsbehandling.

5 Sagsøgerne har for det første anført, at Rådet ved at udstede de anfægtede forordninger har tilsidesat reglen om, at forvaltningen er bundet af sine afgørelser. Da Rådet indarbejdede justeringskoefficienten i løntabellerne for tjenestemænd, havde personalerepræsentanterne behørigt advaret Rådet mod følgerne af den ordning, det påtænkte at indføre. Da Rådet alligevel indførte ordningen, må det tage konsekvenserne af sit valg og kan ikke unddrage sig de herved opståede forpligtelser.

6 Den 29. juni 1976 besluttede Rådet at indarbejde justeringskoefficienten i de i vedtægten foreskrevne grundlønstabeller i forbindelse med en ny metode for tilpasning af tjenestemændenes vederlag. Indførelsen af justeringskoefficienten blev gennemført ved Rådets forordning nr. 3177/76 af 21. december 1976 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber, samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 359, s. 1). Ved forordningen blev der med virkning fra 1. januar 1977 indført nye løntabeller, hvorved justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg, som pr. 1. juli 1976 var fastsat til 157,8, samtidig blev nedsat til 100.

7 Kommissionen udleder heraf, at Rådet på det pågældende tidspunkt ønskede at nedsætte justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg for herved at gengive justeringskoefficienterne deres reelle funktion, jfr. vedtægtens artikel 64, nemlig at udligne forskellene i leveomkostningerne mellem de forskellige tjenestesteder. Denne foranstaltning gav ganske vist anledning til skævheder, især som følge af, at forhøjelsen af lønskalaen, der skulle udligne den skattestigning, som indførelsen af justeringskoefficienten medførte, var beregnet ud fra situationen for en ugift tjenestemand, der ikke har krav på diverse tillæg, hvilke skævheder dog ifølge Kommissionen alene måtte betragtes som sekundære og utilsigtede følger af den pågældende reform.

8 Kommissionen har tilføjet, at Rådet var klar over de risici, som var forbundet med den nye metode; beslutningen af 29. juni 1976 om den nye metode indeholder nemlig en revisionsklausul med henblik på indførelse af eventuelle forbedringer og for »at rette op på eventuelle skævheder«. Rådet var imidlertid overrasket over omfanget af den forhøjelse af de skyldige beløb, som tilfaldt visse tjenestemænd. Kommissionen har anført, at Rådet rent faktisk ved forordning nr. 160/80 rettede op på skævhederne ved at ændre løntabellen, og samtidig bestemme, at den således »justerede« tabel fremover skulle danne udgangspunkt for fremtidig tilpasning af vederlagene.

9 Der bør gives Kommissionen medhold i denne opfattelse. Det fremgår på ingen måde af de beslutninger og forordninger, som blev udstedt forud for den omtvistede forordning, at Rådet ved den metode for tilpasning af vederlagene, det valgte i 1976, snarere havde til hensigt at begunstige visse tjenestemænd frem for andre end at regulere indførelsen af justeringskoefficienten i lønskalaen på en sådan måde, at det senere ville være nødvendigt at rette op på visse skævheder.

10 Desuden har sagsøgerne heller ikke i deres argumentation taget hensyn til, at Rådet i beslutningen af 1976 indsatte en revisionsklausul, som navnlig vedrørte skævheder, der kunne opstå som følge af indførelsen af koefficienten i løntabellen.

11 Af samme grunde kan de anbringender, som støttes på en tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder samt af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, ikke tages til følge.

12 Sagsøgerne har herefter påberåbt sig en krænkelse af deres subjektive rettigheder. I henhold til vedtægtens artikel 85 kan et beløb, der fejlagtigt er udbetalt, ifølge sagsøgerne kun kræves tilbagebetalt under forudsætning dels af, at modtageren har haft kendskab til fejlen, dels af, at fejlen var åbenbar. Betingelserne er ikke opfyldt i den foreliggende sag, da de lønninger, som blev udbetalt, inden de anfægtede forordninger trådte i kraft, var i overensstemmelse med forordning nr. 3177/76. Fastfrysningen af sagsøgernes løn som følge af forordning nr. 160/80 sammenholdt med forordning nr. 161/80 må imidlertid ifølge sagsøgerne betragtes som tilbagesøgning af beløb, som efter Kommissionens mening fejlagtigt er blevet udbetalt.

13 I denne forbindelse bemærkes, at forordning nr. 160/80, som har tilbagevirkende gyldighed fra 1. juli 1979, bestemmer, at der ikke sker tilbagekrævning af de skyldige beløb, som er udbetalt mellem denne dato og forordningens ikrafttrædelsesdato, nemlig den 27. januar 1980. Yderligere indeholder forordningen en overgangsordning, som gradvis skal korrigere skævhederne uden at forårsage en nedsættelse af de faktisk modtagne beløb. Rådets forordning nr. 161/80 af 21. januar 1980 har endvidere, ligeledes fra 1. juli 1979, medført en forhøjelse af de vederlag, som beregnes på grundlag af forordning nr. 160/80, således at den nedsættelse af grundlønnen, som skete ved justeringen af lønskalaen — når bortses fra visse særtilfælde — øjeblikkeligt blev ophævet.

14 Under disse omstændigheder er der ikke sket nogen krænkelse af subjektive rettigheder. Sagsøgernes argument, hvorefter det ved afgørelsen af, om disse rettigheder er krænket, ikke er nødvendigt at undersøge, om der har fundet en nedsættelse af de faktisk modtagne beløb sted, men derimod om der i en vis periode er sket en fastfrysning af satsen for vederlagene, kan ikke tages til følge i disse sager, hvor formålet med de to anfægtede forordninger netop er at fjerne de uberettigede forhøjelser, som er opstået på grundlag af den tidligere gældende løntabel, uden at det herved er nødvendigt at kræve tilbagebetaling af allerede udbetalte beløb eller at nedsætte de faktisk modtagne vederlag.

15 Endelig har sagsøgerne anført, at Rådet ikke havde kompetence til at ophæve en tidligere fastlagt løntabel, samt at Rådet har begået magtfordrejning, idet Rådet anvendte justeringskoefficient-ordningen til at ændre lønningerne og ikke til at sikre en hurtig tilpasning af lønningerne i tilfælde af betydelige udsving i leveomkostningerne på et eller flere tjenestesteder.

16 I denne forbindelse bemærkes, at forordning nr. 160/80, som ændrer opbygningen af lønskalaen, er en forordning om ændring af vedtægten udstedt på grundlag af den procedure og med de garantier, som kræves for en sådan ændring, jfr. artikel 24 i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber. Forordning nr. 161/80 blev derimod udstedt af Rådet i medfør af den kompetence til at tilpasse lønnin-

gerne, som tillægges Rådet i henhold til vedtægtens artikel 65. Sagsøgerne har ikke godtgjort, at Rådet har overskredet de beføjelser, det således har fået tillagt.

17 For så vidt angår anbringendet om, at Rådet har begået magtfordrejning, har sagsøgerne ikke været i stand til at præcisere, hvorfor Kommissionens opfattelse, hvorefter reformen af 1976 netop havde til formål og følge at gengive justeringskoefficienterne deres reelle funktion, nemlig at udligne forskellene i leveomkostningerne mellem de forskellige tjenestesteder, er urigtig. Følgelig kan dette anbringende heller ikke tages til følge.

18 Der er allerede i det ovenstående anførte taget stilling til sagsøgernes øvrige anbringender, som bl.a. støttes på tilsidesættelse af princippet om at udvise forsigtighed i forvaltningen, af princippet om lighed ved lønberegningen samt af princippet om billighed.

19 Herefter vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

20 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Imidlertid bærer institutionerne i henhold til procesreglementets artikel 70 selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) **Sagsøgte frifindes.**

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. januar 1984.

For justitssekretæren
J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS

(se sag 211/80, s. 147)